

Arrest

nr. 292 495 van 31 juli 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 10 juni 2018 België binnen met een paspoort en verzoekt op 6 april 2022 om internationale bescherming. Op 27 oktober 2022 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op X geboren in Bagdad, Irak. U bent een soennitische moslima van Arabische origine. U studeerde tot het derde middelbaar en ging vervolgens

aan de slag in het kinderziekenhuis Alwia waar u eten rondbracht. U heeft dit ongeveer 18 jaar gedaan. U huwde in 1980 met M(...), D(...) S(...) (CG(...), o.v. (...)). U heeft vijf kinderen: S(...), O(...) D(...) (CG (...) o.v. (...)), S(...), M(...) D(...) (CG (...) o.v. (...)), S(...), A(...) D(...) (CG (...) o.v.X), S(...), M(...) D(...) (CG (...), o.v.(...)) en een dochter L(...) die in Irak verblijft.

Omwille van het sektarisch geweld vluchtten jullie in 2006 naar Syrië. Jullie keerden in 2007 terug naar Bagdad. In 2014 ondervonden jullie opnieuw problemen in de wijk Zafaraniyah met de sjitische militie Asaab Ahl el Haqq. U verliet Irak in augustus 2014 waarna u in Turkije verbleef. Uw zonen en hun echtgenotes reisden verder naar België waar ze in 2015 in België een verzoek om internationale bescherming indienden en erkend werden als vluchteling. U en uw echtgenoot bleven in Turkije en stelden alles in het werk om met gezinshereniging naar België te komen. Uw echtgenoot en u kwamen in 2018 aan in België. Uw echtgenoot diende op 6 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in en werd op 10 februari 2020 erkend als vluchteling. Uw dochter is momenteel gehuwd en woont in Jalawla, Diyala.

U was niet gelukkig in uw huwelijk en startte in 2019 een echtscheidingsprocedure. De rechtbank van Charleroi sprak het vonnis uit in 2021 en verklaarde jullie uit de echt gescheiden.

U verbleef in België bij uw jongste zoon A(...). Uw zoon heeft een vriendin en u voelde zich niet meer thuis bij hem. U keerde verschillende keren terug naar Bagdad. Een eerste keer keerde u terug van augustus tot september 2018. U verbleef toen in Adhamiyah bij uw tante. U diende een aantal administratieve zaken in orde te brengen. U keerde in maart tot mei 2019 eveneens terug naar Irak. Jullie woning in Zafaraniyah was immers ingenomen door sjieten en u wilde via bemiddeling proberen om de woning terug te krijgen. U stelde eveneens een advocaat aan om u te helpen. U keerde nogmaals terug in augustus 2019 en bleef toen een maand in Bagdad. Vervolgens keerde u op 27 april 2021 nog een keer terug voor twee maanden. Op 12 oktober 2021 reisde u een laatste keer naar Irak om een vijftal maanden later (op 25 maart 2021) nogmaals terug te keren naar België.

U diende op 6 april 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u een originele identiteitskaart neer, een originele verblijfstitel in België, kopieën van uw paspoort (verlopen en huidig) en een echtscheidingsakte.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaarde dat u niet kan terugkeren naar Bagdad omdat u niemand meer heeft in Irak, omdat u oud bent en niet ver van uw kinderen wil wonen en omdat u zich omwille van de onveilige situatie niet veilig zou voelen (CGVS p.7).

Uit uw verklaringen blijkt dat u in 2014 Bagdad verliet en naar Turkije vluchtte omwille van problemen tussen de soennieten en de sjieten in de wijk. U reisde vervolgens in het kader van gezinshereniging naar België in juni 2018 (CGVS p.4, p.5, p.8). Aangezien uw zoon niet wilde dat uw echtgenoot nog langer bij hem verbleef, heeft uw echtgenoot in 2019 zelf een verzoek om internationale bescherming ingediend (CGVS p.5). U diende op dat moment geen verzoek in omdat u nog wel bij uw zoon woonde en u in het kader van gezinshereniging een statuut had (CGVS p.5). U bent dus al sinds 2018 in België en u heeft pas in april 2022 een verzoek om internationale bescherming ingediend. De vaststelling dat u pas acht jaar nadat u het land ontvluchtte en vier jaar nadat u in België toekwam een verzoek om internationale bescherming indiende, ondergraaft de ernst van de door u ingeroepen vrees.

Meer nog, u bent maar liefst vijf keer teruggekeerd naar Bagdad in de periode 2018 – 2022 voor telkens vrij lange periodes van een maand of langer (zie paspoort). U reisde via de luchthaven van Bagdad waar u zich naar eigen zeggen niet op uw gemak voelde, maar waar u geen concrete problemen heeft ondervonden (CGVS p.10). U verbleef in Bagdad bij uw tante in Adhamiyah of bij een van uw broers in Dora. U stelde van alles in het werk om een aantal administratieve zaken te regelen voor uw kinderen, uw kleinkinderen en uzelf. Zo heeft u een nieuwe identiteitskaart aangevraagd, een nieuw paspoort, uw scheidingsakte laten registreren en een uittreksel voor de kinderen aangevraagd (CGVS p.10). U verklaarde dat u Zafaraniyah probeerde te vermijden en dat u heel voorzichtig was (CGVS p.10, p.12). U wilde echter wel uw huis in Zafaraniyah, dat klaarblijkelijk ingenomen was door sjieten, terug verwerven.

U wist niet wie er nu precies in het huis woonde. U bent samen met uw broer naar de broer van de persoon in kwestie gegaan, maar deze man wilde niet voor u bemiddelen. Jullie zijn vervolgens naar zijn moeder gegaan, maar die kon evenmin iets doen. U heeft een advocaat aangesteld die klacht indiende, maar ook dit leverde niets op (CGVS p.11). Uit niets blijkt dat deze situatie problemen met zich heeft meegebracht die wijzen op een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade. Bovendien kan er vanuit gegaan worden dat iemand die een gegronde vrees voor vervolging heeft niet vrijwillig terugkeert om er dan gedurende een langere periode te verblijven. Van concrete problemen in de zin van de Vluchtelingenconventie maakte u geen melding. De vaststelling dat u de afgelopen jaren verschillende keren vrijwillig terugkeerde naar Bagdad en tijdens uw bezoeken geen concrete problemen ondervond, ondermijnt de ernst van de door u ingeroepen vrees. Voorts toont dit aan dat geenszins gesteld kan worden dat de problematiek, die in 2014 genoopt zou hebben het land te verlaten, m.n. sektarische problemen, nog actueel zou zijn.

U haalde verder aan dat u niemand heeft in Bagdad (CGVS p.7). Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat uw broers en zussen in verschillende wijken in Bagdad wonen (CGVS p.8, p.9). U maakt evenmin melding van eventuele problemen die zij omwille van hun geloof zouden ondervonden hebben (CGVS p.8, p.9). U heeft verschillende keren bij hen of bij uw tante in Adhamiyah verbleven tijdens uw bezoeken aan Bagdad. Uw familie hielp u eveneens bij administratieve zaken. Dit toont aan dat u nog een goed functionerend netwerk heeft, waar u in geval van terugkeer op kan terugvallen.

U wilde evenmin ver van uw kinderen wonen. Vooreerst kan aangestipt worden dat hieruit geen vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade kan worden afgeleid. Bovendien kan er aangestipt worden dat uw dochter nog in Irak woont. U was bovendien in 2021 naar Bagdad vertrokken met de intentie om u er opnieuw te vestigen (CGVS p.14). U voelde zich immers niet op uw gemak bij uw zoon in België en de relatie tussen u en uw schoondochters in België verliep evenmin vlot (CGVS p.15). U keerde uiteindelijk toch terug naar België omdat u geen huisvesting en geen inkomen had en u vond de sfeer in de stad niet aangenaam (CGVS p.15). Zoals supra reeds vermeld blijkt evenwel uit uw verklaringen dat u misschien niet over een eigen woning beschikte maar dat u wel steeds terecht kon bij uw broers of uw tante (CGVS p.15). U zou uw reizen en verblijf in Irak bekostigd hebben door een stuk grond dat u geërfd had te verkopen. Aangezien u over dit geld beschikte had u geen financiële steun van uw familie of uw kinderen nodig, maar dit geld zou nu op zijn (CGVS p.16). Uw broers en uw kinderen werken echter allemaal en beschikken over een inkomen. U verklaarde dat uw kinderen u in België wel financieel ondersteunen, wat erop wijst dat zij deze steun kunnen verder zetten (CGVS p.15, p.16).

Wat betreft het onveilige gevoel dat u ervaarde, kan er aangestipt worden dat u geen concrete problemen ondervond in de afgelopen jaren in Bagdad en dat u ondanks dit onveilige gevoel toch maar liefst vijf keer terugkeerde in de afgelopen jaren. U verklaarde dat u uw beweging beperkte tot Adhamiyah, dat u zich per taxi verplaatste, dat u massagebeurtenissen van sjiïeten vermeed en dat u niet naar andere buurten ging (CGVS p.15). U ging echter wel op bezoek bij uw broers en zus in de wijken Dora, Bab el Sheikh en Ghadir. Tijdens uw laatste reis bent u eveneens op bezoek geweest bij uw dochter in Diyala. U bent dan wel voorzichtig, maar u was wel in staat om zich zonder problemen in Bagdad te bewegen en van Erbil via Jalawla naar Bagdad te reizen. Ook hier wijst niets op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Uit uw verklaringen blijkt dat u geboren bent in 1962 en dus momenteel 60 jaar oud bent. U heeft een aantal medische problemen, zoals last van uw rug en knieën en diabetes. U kreeg medische verzorging voor knobbels die onder uw oksel ontdekt waren in Adhamiyah (CGVS p.15). Hoewel u met deze beperkingen kampte, bent u er toch in geslaagd om uw plan te trekken in Bagdad, uw administratieve zaken op te lossen evenals een advocaat onder de arm te nemen en bemiddelingspogingen te initiëren.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet. Uw identiteitskaart en paspoorten ondersteunen uw verklaringen aangaande uw identiteit en nationaliteit. Bovendien kan er duidelijk uit afgeleid worden dat u verschillende keren terugkeerde naar Irak. Met het vonnis in verband met uw echtscheiding toont u aan dat u niet meer samenwoont met uw vroegere man.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EUAA Country

Guidance Note: Irak van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Iraakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EUAA Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EUAA Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatieverrichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term ‘Baghdad Belts’. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is, werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> ; en het EUAA Country of Origin Report Irak: Security situation van januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. De controle over de Baghdad Belts komt meer en meer in handen van de pro-Iraanse milities te liggen. De pro-Iraanse milities oefenen controle uit over bevolkingsgroepen en doorgangswegen rond Bagdad in de hoop de VS-troepen te verdrijven en de situatie dusdanig te modelleren dat ze er op langere termijn een demografische meerderheid kunnen behouden. De ISF zijn hierdoor genoodzaakt hun aandacht te verdelen over dit euvel en hun strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS),

waardoor de doeltreffendheid van beide inspanningen afneemt. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

In de hele provincie vinden veiligheidsincidenten plaats. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het totale aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, lag in de eerste 10 maanden van 2021, net zoals in 2020, evenwel zeer laag.

De veiligheidssituatie in Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen ISIS. Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. De terreurorganisatie tracht sindsdien voet aan de grond te krijgen in voornamelijk dunbevolkte, weinig toegankelijke gebieden waar de veiligheidsdiensten weinig tot niet aanwezig zijn en geen volledige controle uitoefenen. De positie van de organisatie is echter geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014. Momenteel voert ISIS nog steeds een low-level guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten de Iraakse strijdkrachten en ordediensten, het elektriciteitsnet en de plaatselijke mukhtars.

De dreiging die uitgaat van ISIS in Bagdad en de Bagdad Belts is beperkt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal aanvallen dat kan worden toegeschreven aan ISIS, en het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, globaal gesproken laag liggen. Uitzondering op dit laatste zijn de drie (zelfmoord)aanslagen die in 2021 in Bagdad plaatsvonden. De meeste slachtoffers van ISIS werden echter geteld bij aanvallen op het leger, de PMF en de politie. In de Baghdad Belts blijft de organisatie ook tribale en gemeenschapsleiders viseren. Vooral in de rurale buitengebieden van de provincie vinden voorts veiligheidsoperaties plaats tegen schuilplaatsen en wapenopslagplaatsen van ISIS, dewelke hinder voor de burgerbevolking kunnen opleveren in de zin dat ze hun woningen niet kunnen verlaten of betreden gedurende enkele dagen. Er vallen bijna geen burgerslachtoffers tijdens dergelijke operaties.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS is eveneens van invloed op

de veiligheidssituatie in Bagdad. Eenheden van de PMF gelieerd aan Iran voerden raketaanvallen uit op (militaire) installaties van de VS en de internationale coalitie en gebruikten berm bommen tegen wegtransporten in opdracht van de internationale coalitie. Installaties en manschappen van het Iraakse leger die zich op dezelfde plaatsen bevonden werden eveneens getroffen. Het effect van deze ontwikkelingen op de burgerbevolking is veeleer beperkt.

Sinds oktober 2019 vonden er in de stad Bagdad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, begonnen de demonstraties in mei 2020 opnieuw. De betogingen waren vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging, maar ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvonden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikte zelf ook geweld tegen de ordetroepen of de door hen geviseerde instellingen. De grote demonstraties behoren echter tot het verleden. Ze eindigden door de pandemie en de intrekking van de steun van de Sadristen. Er vonden nog wel kleinschalige antiregeringsbetogingen plaats. Deze gingen soms gepaard met geweld. Om tegemoet te komen aan de eisen van de betogers werden er op 10 oktober 2021 parlementsverkiezingen georganiseerd. Deze zijn zonder grote geweldincidenten verlopen, maar de opkomst was lager dan bij de verkiezingen van 2018. De zogenaamde Fateh alliantie - sjiitische partijen die aanleunen bij de pro-Iraanse milities – leed zware verliezen en aanvaardde de uitslagen niet. Begin november 2021 voerden pro-Iraanse milities een droneaanval uit op de residentie van eerste minister Kadhimi waarbij verschillende van zijn bewakers gewond raakten. Op verschillende plaatsen in Irak organiseerden ze betogingen, dewelke niet altijd vreedzaam verliepen en af en toe leidden tot schermutselingen met de ordediensten. Dit politiek geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Naast de bovenstaande vormen van geweld, blijkt uit de beschikbare informatie dat het geweld in Bagdad voornamelijk zeer kleinschalig en doelgericht van aard is, waarbij de daders vaak niet geïdentificeerd kunnen worden. Onder andere sjiitische milities en criminele groeperingen maken zich schuldig aan politiek en crimineel geweld zoals ontvoeringen en afpersing. Sinds 2020 vinden er ook aanslagen, vaak

door middel van brandbommen, plaats tegen winkels die alcohol verkopen. De meerderheid van deze winkels wordt door Yezidi of christenen uitgebaat. Naast religieus extremisme liggen ook conflicten over het betalen van beschermingsgeld aan gewapende groepen en concurrerende verkopers mogelijk aan de basis van deze aanvallen.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.9 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 45.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14

januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig

is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofd dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In de mate dat het gegeven dat u diabetes heeft, ondertussen 60 jaar bent en last heeft van uw rug en knieën, een persoonlijke omstandigheden betreffen die tot gevolg hebben dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vw., dient vooreerst benadrukt te worden dat het louter bestaan van een risico op ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat dit risico reëel is. Dit risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en u dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. Het CGVS benadrukt hierbij dat de bewijslast in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming ligt. U dient eveneens het bewijs te leveren dat u specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld (Arrest Algemene Vergadering RvV van 20 november 2017, nr. 195 228, pag. 26, overweging 8.3.1.). U toont echter geenszins aan deze gegevens persoonlijke omstandigheden waardoor u in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekster tevens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert.

Waar in de bestreden beslissing gewezen wordt op het feit dat verzoekster pas in april 2022 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, niettegenstaande zij haar land van herkomst in 2014 verliet en sinds juni 2018 in België verblijft, en dat zij nog vijf keer is teruggekeerd naar Irak in de periode 2018 – 2022 voor telkens vrij lange periodes van een maand of langer, laat verzoekster het volgende gelden:

“Eerstens merkt verzoekende partij op dat haar niet verweten kan worden te lang te hebben gewacht met het indienen van een asiel aanvraag. Immers, zij heeft Irak in 2014 verlaten en naar Turkije gevlucht. Via gezinshereniging kwam zij in 2018 aan in België. Op dat ogeblik had zij aldus geen nood om een asiel aanvraag in te dienen, gezien zij over een verblijfsdocument beschikte en er ook geen gevaar bestond dat zij gerepatriëerd zou worden naar Irak.

Echter, de kaarten liggen nu anders: haar zoon heeft een nieuwe partner met wie het niet klikt en die niet aanvaardt dat verzoekende partij nog bij haar zoon verblijft. Zij had dan ook geen andere keus om in eigen naam een asiel aanvraag in te dienen. Dit is de reden dat zij pas na 4 jaar na haar aankomst in België een asiel aanvraag heeft ingediend.

Verzoekende partij is inderdaad verschillende keren terug gekeerd naar Irak, maar dit was voor een korte periode en zij verbleef telkens op verschillende plaatsen en vermijdde zij zoveel mogelijk de buurten waar zij problemen kende en kwam amper buiten. P. 9 CGVS

(...)

(...) p. 14-15 CGVS

(...)

Voor haar is het onmogelijk om zich op heden opnieuw permanent in Irak te vestigen. Zij heeft dat immers geprobeerd in 2021, maar is noodgedwongen moeten terugkeren omdat zij er geen menswaardig leven kon leiden. Zij is intussen ook een alleenstaande zieke vrouw op leeftijd, een aspect waar verwerende partij geen rekening mee heeft gehouden: p. 15 CGVS

(...)

(...) p. 16 CGVS

(...)”

Verzoekster meent dat de adjunct-commissaris bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en haar ten onrechte de vluchtelingenstatus geweigerd heeft. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt volgens haar op een kennelijke wijze het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster meent dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing stelt dat zij zich op een veilige manier zou kunnen vestigen in Noord-Irak (*sic*), wat zij betwist. Zij wijst erop dat de adjunct-commissaris erkent dat Irak nog steeds erg gevaarlijk is en dat er nog maandelijks doden en gewonden vallen. Verzoekster geeft aan dat zij *“een objectief risico op onmenselijke en vernederende behandeling”* loopt bij terugkeer naar Irak. Zij wijst er verder op dat UNHCR stelt dat, om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus, het niet vereist is dat de asielzoeker individueel en persoonlijk geïnterviewd wordt en dat het feit dat een groot aantal personen zich in eenzelfde situatie bevinden geen afbreuk doet aan de gegrondheid van de individuele vrees, maar deze juist kracht kan bijzetten, waarbij zij citeert uit *“Summary Conclusions on International Protection of Persons Fleeing Armed Conflict and Other Situations of Violence; Roundtable 13 en 14 September 2012, Cape Town, South Africa”* van 20 december 2012 en *“The 1951 Refugee Convention and the Protection of People Fleeing Armed Conflict and Other Situations of Violence”* van september 2012. Verzoekster vervolgt dat het feit dat haar asielrelaas in twijfel wordt getrokken de asielinstanties niet ontslaat van hun taak te onderzoeken of er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in haar hoofd en citeert in dit verband uit het arrest met nummer 45 396 van 20 juni 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Nog volgens verzoekster stelt UNHCR *“dat het gehele land – direct of indirect – getroffen is door het geweld, en dat mensen afkomstig uit Irak minstens in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus”*, maar legt de adjunct-commissaris de richtlijnen van UNHCR volledig naast zich neer. Zij betoogt dat uit verschillende artikels blijkt dat er op systematische basis nog steeds aanslagen gebeuren in Irak waar gewone burgers het slachtoffer van zijn en citeert de artikels *“11 Dead In Iraq Attack Blamed On ISIS: Report”* en *“Rocket Attacks In Iraq Strike Baghdad School, US Embassy, Injuring 3”* van NDTV van respectievelijk 27 oktober 2021 en 14 januari 2022. Verzoekster voegt hieraan toe dat de adjunct-commissaris moeilijk kan blijven volharden dat Irak thans aan de internationale veiligheidsvoorwaarden zou voldoen (*sic*) om haar ernaar terug te sturen. Het is volgens haar onmogelijk om naar haar land van herkomst terug te keren

zonder een ernstig risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te lopen. Verzoekster is van mening dat de adjunct-commissaris voormeld artikel geschonden heeft en dat zij wel degelijk in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekster besluit dat uit het voorgaande blijkt dat de adjunct-commissaris “*zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen*” en dat een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken op een kennelijke wijze het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel schendt. Tevens schendt de adjunct-commissaris volgens haar de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster vraagt in hoofddorde haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, “*subsidiair*” haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en “*subsubsidiair*” de bestreden beslissing te vernietigen.

2.1.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart haar land van herkomst, Irak, in 2014 samen met haar gezin te hebben verlaten en naar Turkije te zijn vertrokken omwille van problemen met de sjiiitische militie Asaeb Ahl Al-Haqq in de wijk Zafaraniyah in Bagdad. Verzoekster en haar (toenmalige) echtgenoot kwamen in 2018 naar België om hun zonen en schoondochters te vervoegen, die in 2015 in België een verzoek om internationale bescherming indienden en erkend werden als vluchteling. Verzoeksters echtgenoot diende op 6 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in en werd op 10 februari 2020 erkend als vluchteling. Verzoekster verklaart dat zij niet gelukkig was in haar huwelijk en daarom een echtscheidingsprocedure opstartte. Zij en haar echtgenoot zijn in 2021 uit de echt gescheiden ingevolge een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Charleroi. Verzoekster keerde in de periode 2018 - 2022 verschillende keren terug naar Bagdad, naar zij verklaart om te pogen haar woning, die intussen zou zijn ingenomen door een sjiiet, terug te krijgen en om administratieve zaken te regelen, waaronder de registratie van haar scheiding.

Verzoekster stelt dat zij nu niet meer kan terugkeren naar haar land van herkomst omdat zij er niemand meer heeft, omdat zij oud is en niet ver van haar kinderen wil wonen en omdat zij zich er omwille van de onveilige situatie niet veilig zou voelen.

De Raad is, na grondige lezing van het administratief dossier, in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoekster doorheen haar verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk heeft gemaakt.

De adjunct-commissaris oordeelt vooreerst terecht dat de vaststelling dat verzoekster pas acht jaar nadat zij haar land van herkomst verliet en vier jaar nadat zij in België toekwam een verzoek om internationale bescherming indiende de ernst van de door haar ingeroepen vrees ondergraaft. Van verzoekster, die beweert een gegronde vrees voor vervolging te hebben in haar land van herkomst en een dringende nood aan internationale bescherming te hebben, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij onmiddellijk bij haar aankomst in Europa of kort daarna, van zodra zij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming indient. Haar betoog dat zij naar België kwam via de procedure tot gezinshereniging en er over een verblijfsrecht beschikte, waardoor zij geen gevaar liep om te worden gerepatriëerd naar Irak, doet op geen enkele wijze afbreuk aan de verplichting haar nood aan internationale bescherming zo vlug mogelijk kenbaar te maken. Dat verzoekster naliet dit te doen, getuigt

niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde en wijst erop dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte.

Verder wijst de adjunct-commissaris er in de bestreden beslissing terecht op dat verzoekster maar liefst vijf keer is teruggekeerd naar Bagdad in de periode 2018 - 2022 voor telkens periodes van een maand of langer, zoals kan worden afgeleid uit de in- en uitreisstempels in haar paspoort (administratief dossier (hierna: AD), stuk 5, 'Documenten', nr. 3: 'paspoort verlopen + huidig'). Hierover motiveert de adjunct-commissaris verder als volgt:

"U reisde via de luchthaven van Bagdad waar u zich naar eigen zeggen niet op uw gemak voelde, maar waar u geen concrete problemen heeft ondervonden (CGVS p.10). U verbleef in Bagdad bij uw tante in Adhamiyah of bij een van uw broers in Dora. U stelde van alles in het werk om een aantal administratieve zaken te regelen voor uw kinderen, uw kleinkinderen en uzelf. Zo heeft u een nieuwe identiteitskaart aangevraagd, een nieuw paspoort, uw scheidingsakte laten registreren en een uittreksel voor de kinderen aangevraagd (CGVS p.10). U verklaarde dat u Zafaraniyah probeerde te vermijden en dat u heel voorzichtig was (CGVS p.10, p.12). U wilde echter wel uw huis in Zafaraniyah, dat klaarblijkelijk ingenomen was door sjiïeten, terug verwerven. U wist niet wie er nu precies in het huis woonde. U bent samen met uw broer naar de broer van de persoon in kwestie gegaan, maar deze man wilde niet voor u bemiddelen. Jullie zijn vervolgens naar zijn moeder gegaan, maar die kon evenmin iets doen. U heeft een advocaat aangesteld die klacht indiende, maar ook dit leverde niets op (CGVS p.11). Uit niets blijkt dat deze situatie problemen met zich heeft meegebracht die wijzen op een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade. Bovendien kan er vanuit gegaan worden dat iemand die een gegronde vrees voor vervolging heeft niet vrijwillig terugkeert om er dan gedurende een langere periode te verblijven. Van concrete problemen in de zin van de Vluchtelingenconventie maakte u geen melding. De vaststelling dat u de afgelopen jaren verschillende keren vrijwillig terugkeerde naar Bagdad en tijdens uw bezoeken geen concrete problemen ondervond, ondermijnt de ernst van de door u ingeroepen vrees. Voorts toont dit aan dat geenszins gesteld kan worden dat de problematiek, die in 2014 genoopt zou hebben het land te verlaten, m.n. sektarische problemen, nog actueel zou zijn."

Door in haar verzoekschrift te herhalen dat zij telkens voor een korte periode terugkeerde naar Irak, dat zij er telkens op verschillende plaatsen verbleef en dat zij zoveel mogelijk de buurten vermeed waar zij problemen kende en amper buiten kwam, doet verzoekster geen afbreuk aan de redelijke verwachting dat iemand die een gegronde vrees voor vervolging heeft in zijn land van herkomst er niet vrijwillig naar terugkeert om er dan gedurende één of meerdere maanden te verblijven. Verzoekster betwist verder niet dat zij tijdens haar herhaalde bezoeken aan haar land van herkomst geen concrete problemen heeft ondervonden en dat niet blijkt dat de problematiek die haar in 2014 zou hebben genoopt haar land van herkomst voor het eerst te verlaten, met name de sektarische problemen in de Zafaraniyah-wijk in Bagdad, nog actueel is.

Wat betreft verzoeksters verklaring dat zij niemand meer heeft in Bagdad, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt overwogen:

"Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat uw broers en zussen in verschillende wijken in Bagdad wonen (CGVS p.8, p.9). U maakt evenmin melding van eventuele problemen die zij omwille van hun geloof zouden ondervonden hebben (CGVS p.8, p.9). U heeft verschillende keren bij hen of bij uw tante in Adhamiyah verbleven tijdens uw bezoeken aan Bagdad. Uw familie hielp u eveneens bij administratieve zaken. Dit toont aan dat u nog een goed functionerend netwerk heeft, waar u in geval van terugkeer op kan terugvallen."

Verzoekster betwist bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, niet en doet er derhalve geen afbreuk aan. Aldus kan zij niet ernstig volhouden dat zij in haar land van herkomst niemand meer heeft om op terug te vallen.

Verder kan verzoekster niet overtuigen in zoverre zij aangeeft niet naar haar land van herkomst te willen terugkeren omdat zij niet ver van haar kinderen wil wonen. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangestipt kan uit deze wens geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade worden afgeleid en dient bovendien te worden gewezen op het feit dat verzoeksters dochter nog in Irak woont (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie (deel CGVS)', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-6). Voorts acht de Raad het in dit verband relevant om, zoals de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing, op te merken dat verzoekster blijkens haar verklaringen in 2021 naar Bagdad vertrokken is met de intentie om zich er opnieuw te vestigen, daar zij zich niet op haar gemak zou hebben gevoeld bij haar zoon in België en zij evenmin een goede relatie zou hebben gehad met haar schoondochters in België (*Ibid.*, p. 14-15).

Verzoekster brengt voorts geen dienstige argumenten of elementen aan ter ondersteuning van haar bewering dat het voor haar onmogelijk is om zich op heden opnieuw permanent in Irak te vestigen. Zij toont immers niet aan dat zij na haar laatste terugkeer naar Irak in 2021 *“noodgedwongen (is) moeten terugkeren omdat zij er geen menswaardig leven kon leiden”*, zoals zij in haar verzoekschrift poneert. Verzoekster verwijst in dit verband slechts naar de verklaringen die zij hierover tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft afgelegd volgens de welke zij uiteindelijk toch besloot om terug te keren naar België omdat zij geen huisvesting en geen inkomen had en zij de sfeer niet aangenaam vond (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie (deel CGVS)’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Zoals supra reeds vermeld blijkt evenwel uit uw verklaringen dat u misschien niet over een eigen woning beschikte maar dat u wel steeds terecht kon bij uw broers of uw tante (CGVS p.15). U zou uw reizen en verblijf in Irak bekostigd hebben door een stuk grond dat u geërfd had te verkopen. Aangezien u over dit geld beschikte had u geen financiële steun van uw familie of uw kinderen nodig, maar dit geld zou nu op zijn (CGVS p.16). Uw broers en uw kinderen werken echter allemaal en beschikken over een inkomen. U verklaarde dat uw kinderen u in België wel financieel ondersteunen, wat erop wijst dat zij deze steun kunnen verder zetten (CGVS p.15, p.16).”

Verzoekster betwist deze pertinente motieven niet en doet er derhalve geen afbreuk aan. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en blijven, daar zij door verzoekster ongemoeid worden gelaten, onverminderd overeind.

Waar verzoekster aanvoert dat zij intussen ook een *“alleenstaande zieke vrouw op leeftijd”* is en de adjunct-commissaris hiermee geen rekening heeft gehouden, weerlegt zij vooreerst niet dat zij in haar land van herkomst nog over een sociaal netwerk beschikt waarop zij desgevallend kan terugvallen, zoals ook het geval was ten tijde van haar herhaaldelijke bezoeken aan Irak in de periode 2018 - 2022. Wat betreft de medische problemen waarvan verzoekster tijdens haar procedure melding heeft gemaakt, zoals rugklachten, diabetes, migraine en last aan de knieën, toont zij niet aan dat zij desgevallend in haar land van herkomst niet de vereiste medische zorgen zal kunnen krijgen. Uit haar verklaringen blijkt dat zij in het verleden terecht kon in het ziekenhuis van Adhamiyah om enkele knobbels onder haar oksel te laten verwijderen. Aldus blijkt niet dat de Iraakse autoriteiten of hulpverleners verzoekster op intentionele wijze de nodige medische behandelingen of zorgen zullen ontzeggen (AD, stuk 7, Verklaring DVZ, vraag 28 en stuk 4, ‘Bijkomende informatie (deel CGVS)’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4, 15).

Wat betreft het onveilige gevoel dat verzoekster in haar land van herkomst zou hebben ervaren, dient te worden herhaald dat niet blijkt dat zij in de afgelopen jaren concrete problemen heeft ondervonden in Bagdad en dat zij ondanks dit onveilige gevoel toch vijf keer terugkeerde in de afgelopen jaren. Hierover merkt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing nog terecht het volgende op:

“U verklaarde dat u uw beweging beperkte tot Adhamiyah, dat u zich per taxi verplaatste, dat u massagebeurtenissen van sjieten vermeed en dat u niet naar andere buurten ging (CGVS p.15). U ging echter wel op bezoek bij uw broers en zus in de wijken Dora, Bab el Sheikh en Ghadir. Tijdens uw laatste reis bent u eveneens op bezoek geweest bij uw dochter in Diyala. U bent dan wel voorzichtig, maar u was wel in staat om zich zonder problemen in Bagdad te bewegen en van Erbil via Jalawla naar Bagdad te reizen. Ook hier wijst niets op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.” Verzoekster betwist deze pertinente overwegingen geenszins en doet er derhalve geen afbreuk aan.

Verzoeksters betoog is niet dienstig om de hoger aangehaalde pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan de adjunct-commissaris met reden besluit dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omdat zij een persoonlijke vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin koestert, te weerleggen of te ontkrachten.

De documenten die verzoekster tijdens de administratieve procedure heeft neergelegd kunnen deze appreciatie niet wijzigen. Haar Belgische verblijfstitel houdt geen verband met de door haar aangehaalde redenen waarom zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst. Haar Iraakse identiteitskaart en paspoorten ondersteunen haar verklaringen aangaande haar identiteit en nationaliteit, welke elementen *in casu* niet worden betwist. Het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Charleroi kan staven dat verzoekster gescheiden is van haar man, wat evenmin ter discussie staat (AD, stuk 5, ‘Documenten’).

Waar verzoekster er onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad op wijst dat het feit dat haar asielrelaas in twijfel wordt getrokken de asielinstanties niet ontslaat van hun taak te onderzoeken of er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in haar hoofde, benadrukt de Raad dat het verzoekster toekomt om alle relevante feiten en elementen die nodig zijn ter beoordeling van haar nood aan

internationale bescherming bij de asielinstanties aan te brengen en dat uit haar dossier niet blijkt dat er behalve de door haar aangehaalde feiten en vrees andere elementen zijn op basis waarvan zij een gegronde vrees voor vervolging kan doen gelden en die door de adjunct-commissaris over het hoofd zouden zijn gezien. In zoverre verzoekster verwijst naar de algemene veiligheidssituatie in Irak waar zij opmerkt dat, om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus, het volgens UNHCR niet vereist is dat de asielzoeker individueel en persoonlijk geïdendeerd wordt en het feit dat een groot aantal personen zich in een zelfde situatie bevinden geen afbreuk doet aan de gegrondheid van de individuele vrees, maar deze juist kracht kan bijzetten, merkt de Raad op dat het voor toekenning van de vluchtelingenstatus niettemin vereist is dat de kandidaat-vluchteling, al dan niet samen met anderen, geïdendeerd wordt om redenen die verband houden met de vervolgingsgronden vermeld in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), te weten zijn ras, nationaliteit, geloofsovertuiging, politieke overtuiging of behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verzoekster kan er niet mee volstaan te verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in haar land van herkomst teneinde het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in haar hoofde aannemelijk te maken, doch dient *in concreto* aan te tonen dat zij vervolging vreest omwille van één van voormelde criteria van het Verdrag van Genève. Verzoekster blijft daartoe evenwel in gebreke, zoals hoger is komen vast te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.2.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.2.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Irak.

2.2.3.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij thans niet meer naar haar land van herkomst kan of wil terugkeren omdat zij er niemand heeft, omdat zij oud is en niet ver van haar kinderen wil wonen en omdat zij zich er onveilig zou voelen en dat zij verder niet aantoonde dat haar in haar land van herkomst op intentionele en gerichte wijze medische zorgen zouden worden ontcijferd.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geïdendeerd. In zoverre verzoekster onder verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in haar land van herkomst betoogt dat zij bij terugkeer “een objectief risico op onmenselijke en vernederende behandeling” loopt, dient te worden herhaald dat zij het bestaan van dit risico *in concreto* dient aan te tonen en daartoe niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie.

2.2.3.3. Wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de “*UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq*” van mei 2019 als uit de “*Country Guidance Note : Iraq*” van EUAA van juni 2022, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger afkomstig uit Irak de focus aldus worden gericht op de regio waarvan hij afkomstig is en op de vraag of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist dat, gezien haar verklaringen met betrekking tot haar regio van herkomst in Irak, *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad moet worden beoordeeld. In tegenstelling tot wat zij in haar verzoekschrift beweert, kan nergens in de bestreden beslissing worden gelezen dat zij zich op een veilige manier in Noord-Irak zou kunnen vestigen en wordt daarin wel degelijk de veiligheidssituatie in Bagdad beoordeeld.

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, concludeert de Raad samen met de adjunct-commissaris dat er actueel in de provincie Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit wordt ook bevestigd in voormelde *“Country Guidance Note”* van EUAA over Irak van januari 2021 (p. 184-187).

Daargelaten de vaststelling dat verzoekster niet aanduidt welke *“UNHCR guidelines”* zij bedoelt waar zij in haar verzoekschrift aanhaalt dat *“UNHCR stelt dat het gehele land – direct of indirect – getroffen is door het geweld, en dat mensen afkomstig uit Irak minstens in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus”* – dit kan alvast niet worden gelezen in voormelde *“UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq”* van mei 2019 –, brengt zij geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop voorgaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. Het door verzoekster geciteerde artikel over een aanslag op een dorp gelegen in de oostelijke provincie Diyala (NDTV, *“11 Dead In Iraq Attack Blamed On ISIS: Report”*, 27 oktober 2021) is *in casu* niet dienstig gelet op verzoeksters herkomst uit de provincie Bagdad en de niet-betwiste regionale verschillen die het conflict in Irak typeren. Het eveneens door verzoekster geciteerde artikel over raketaanvallen op de beveiligde Groene Zone van Bagdad waarbij de Amerikaanse ambassade en een nabijgelegen school werden getroffen (NDTV, *“Rocket Attacks In Iraq Strike Baghdad School, US Embassy, Injuring 3”*, 14 januari 2020) ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund en bevestigt dat pro-Iraanse milities in Irak verantwoordelijk zijn voor verschillende aanvallen waarbij Amerikaanse troepen of belangen worden geviséerd. Dit artikel weerlegt niet dat het effect van deze ontwikkelingen op de burgerbevolking veeleer beperkt is. De Raad betwist op basis van de beschikbare landeninformatie niet dat er in Irak nog steeds aanslagen plaatsvinden waar burgers het slachtoffer van zijn, doch benadrukt dat de voorgaande conclusie aangaande de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad gebaseerd is op een grondige en evenwichtige analyse van meerdere elementen, waaronder het aantal burgerslachtoffers dat bij geweldsincidenten te betreuren valt, en dat het enkele feit dat burgers het slachtoffer kunnen worden van het willekeurig geweld in Bagdad niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers door hun loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest *Elgafaji* (HvJ 17 februari 2009, C-465/07) heeft gesteld, de vraag of verzoekster persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad voor haar dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar deze stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon. De adjunct-commissaris motiveert dienaangaande in de bestreden beslissing als volgt:

“In de mate dat het gegeven dat u diabetes heeft, ondertussen 60 jaar bent en last heeft van uw rug en knieën, een persoonlijke omstandigheden betreffen die tot gevolg hebben dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vw., dient vooreerst benadrukt te worden dat het louter bestaan van een risico op ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat dit risico reëel is. Dit risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en u dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. Het CGVS benadrukt hierbij dat de bewijslast in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming ligt. U dient eveneens het bewijs te leveren dat u specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld (Arrest Algemene Vergadering RvV van 20 november 2017, nr. 195 228, pag. 26, overweging 8.3.1.). U toont echter geenszins aan deze gegevens persoonlijke omstandigheden waardoor u in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Verzoekster betwist deze pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, niet en doet er derhalve geen afbreuk aan.

2.2.3.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.2.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.2.8. Waar verzoekster “*subsubsidiair*” vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT